

τον μέρος έχει η γυνή εν τῇ θεμελιώδει ιδέα τοῦ Δαντείου ποιήματος.

Ὁ Σαιξπήρος ὅστις, ὡς αἰκίς τῷ παρουσιάσθη κατάλληλος περίστασις, δὲν ἔλειψε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξακοντίσῃ πικρὸν τι βέλος κατὰ τῆς γυναικὸς καὶ ὅστις συνέγραψε κωμωδίαν ὅπως διδάξῃ τοὺς συζύγους πῶς δαμάζονται αἱ ιδιότροποι καὶ ἰσχυρογνώμονες σύζυγοι, ἐν ἐτέρᾳ κωμωδίᾳ ἔγραψε τὰς λέξεις ταύτας: „Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γυναικὸς ἐξέρχονται οἱ σπινθῆρες τοῦ ἀληθοῦς πυρὸς τοῦ Προμηθέως· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς εἶναι τὰ βιβλία, αἱ τέχναι, αἱ ἀκαδημίαι αἵτινες ἀναπτύσσουσι, περιλαμβάνουσι καὶ τρέφουσι τὸ σύμπαν· ἄνευ αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀφικθῇ εἰς ἕξοχόν τι καὶ ὑψηλόν.“

Ἐνταῦθα ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς κριτικὸς Ριχάρδος Γράντ White ἀντιπαρτήρῃ ὅτι „Ἐξ ὅλων τῶν τριάκοντα καὶ ἑπτὰ δραμάτων τοῦ Σαιξπήρου δὲν ὑπάρχει εἰ μὴ τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἔπου ὁ ποιητὴς λέγει ὀλίγας λέξεις εἰς ἔπαινον τοῦ γυναικείου φύλου· καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη τὸ ἐπαινεῖ μὲ μετριότητα αἰσθημάτων, οὕτως ὥστε ὁ ἔπαινος οὗτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔπαινος τῆς γυναικὸς ἐν γένει. Εἰς ταῦτα δὲ προσθέτομεν ὅτι εὐρίσκονται ἄλλα χωρία, ἐνθα ἐκφράζει περὶ τῆς γυναικὸς αἰσθημάτων ὅπως ἀντίθετα.“

Τὴν τελευταίαν ταύτην παρατήρησιν εἶχον κάμη καὶ ἐγώ· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω μὲ τὸν διάσημον Ἀμερικανὸν κριτικὸν περὶ τῆς μικρᾶς ἀξίας ἣν ἀπονέμει εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Σαιξπήρου γεγόμενον εἰς τὰς γυναῖκας ἔπαινον, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω ἀνέφερα· ἔπαινον ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην μου, καὶ μὲ θερμότητά αἰσθημάτων εἶναι γεγραμμένος καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἐν γένει ἀναφέρεται.

Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς κριτικὸς εἶνε εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Σαιξπήρος ὑπῆρξε δυστυχὴς μὲ τὴν σύζυγόν του, ἀτυχὴς εἰς τοὺς ἄλλους ἑρώτάς του, καὶ ἐκ τούτου παρεσύρθη εἰς τὸ νὰ κρίνῃ μετ' αὐστηρότητος καὶ δριμύτητος τὸ ὅραϊόν φύλον καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ μὲ τόσῃ ὀλίγῃ ἀβροφροσύνῃ εἰς τὰ δράματά του. Ἀφ' ἐτέρου οἱ κριτικοί, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἔχουσι πάντες τὸ ἐλάχιστον τοῦτο: ὅταν δηλαδὴ ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν των μία ιδέα καὶ θέλωσι νὰ τὴν ἀποδείξωσι, νομίζουσιν ὅτι αἱ ἀποδείξεις αὐτῆς εὐρίσκονται κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλοῦσι· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀμερικανὸς κριτικὸς ἐσχημάτισε τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Σαιξπήρος ὑπῆρξε

δυστυχὴς μὲ τὴν σύζυγόν του, διὰ νὰ τὴν ἀποδείξῃ, ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Σαιξπήρος γράφων κατηγόρησε τὰς γυναῖκας.

Ἄν τις ἤθελε εἰς τὴν γνώμην τοῦ Grant White νὰ ἀντιθέσῃ τὴν γνώμην ἄλλου κριτικοῦ ἐπισημοτέρου καὶ αὐθεντικωτέρου, ἡδύνατο ν' ἀποκριθῇ πρὸς αὐτὸν μὲ τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Γερβίνου: „Οὐδεὶς περιέγραψε τὰς γυναῖκας μετὰ μεζονος ἀληθείας καὶ συγχρόνως τὰς ἐξύμνησε μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὁ Σαιξπήρος.“ Ἡδύνατο πρὸς τούτοις νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Γερβίνου εἶναι συγχρόνως ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων καὶ διασημοτέρων σχολιαστῶν καὶ ἐξηγητῶν τοῦ Σαιξπήρου. Ἀλλὰ τὰ ζητήματα τῆς κριτικῆς, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι δύνανται ἐν γένει κατὰ τινὰ τρόπον νὰ λυθῶσι, δὲν λύονται βεβαίως οὔτε μὲ τὸ κύρος ἐνὸς ὀνόματος, οὔτε μὲ τὸ φόβητρον τῆς πλειονοψηφίας.

Ἡ γνώμη ὅμως τοῦ Γερβίνου ἀποδεικνύεται ὀρθὴ διὰ τῶν γεγονότων. Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς ἐπαίνους καὶ φλόγους, οὗς ὁ Σαιξπήρος δυνάτον νὰ ἔγραψεν ὑπὲρ ἡ κατὰ τῶν γυναικῶν ἐπαίνους καὶ φλόγους, οἱ ὁποῖοι (πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν) δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι μεγάλην ἀξίαν προκειμένου περὶ τῆς ιδέας ἣν ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἔσχε περὶ τῆς γυναικὸς· καθόσον δὲν ἐκφράζουσι τὴν ιδέαν καὶ τὸ προσωπικὸν αἰσθημα αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἀλλὰ τῶν διαφόρων ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ προσώπων. Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰς κατηγορίας, καὶ ἄς ζητήσωμεν τὴν ιδέαν ἐκείνην εἰς τοὺς χαρακτήρας τῶν γυναικῶν, τοὺς ὁποῖους ὁ ποιητὴς εὐηρεστήθη νὰ δημιουργήσῃ. Λέγομεν μετὰ σκοποῦ ὅτι εὐηρεστήθη· διότι εἰς τινὰς ἐκ τῶν χαρακτήρων ἐκείνων (χαρακτήρων ἰδανικῆς σχεδὸν τελειότητος, καὶ ὅμως τοσοῦτῳ ἀληθινῶν) διαφαίνεται ἡ εὐαρέσκεια τοῦ καλλιτέχνου ἐν τῇ δημιουργίᾳ αὐτῶν. Φαίνεται ἐναργῶς ὅτι, ἐνῶ ὁ ποιητὴς ἐξῆγεν ἐκ τῆς δαιμονίας αὐτοῦ κεφαλῆς τὰς τελείας ἐκείνας γυναῖκας, αὐτὸς ὁ μέγας ἀντικειμενικὸς ποιητὴς τὰς ἠγάπα· τὰς ἠγάπα ὅπως ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς φύσεως· οὔτε εἶχεν ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς αὐτάς, ὅπως ὁ ἀρχαῖος γλύπτης εἰς τὸ ἀγαλμὰ του: κινήθητι καὶ ὁμίλησόν μοι — διότι αὐταὶ ἐκινούντο περὶ τὸν δημιουργόν των καὶ διελέγοντο πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἐξεδήλουν ὅλα τα μυστήρια τῆς καρδίας των, ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός των.

(ἑπεται συνέχεια.)

Εἰς τὸ Λευκῶμα Γερμανίδος.

Ἄν ἤθελαν τὰ χεῖρά μου νὰ ποῦν τόσα καὶ τόσα,
Μὰ δὲν θὰ νιώσῃς ὅτι 'πῶ. — Σὲ βλέπω καὶ σπαίνω . . .
Τὰ μάτια ξέρουσι καὶ μιλοῦν καὶ νοιώθουν κάθε γλῶσσα·
Κι' ἔτι δὲ λέω, διάβασ' το 'στὰ μάτια μου γραμμένο!

Ἐν Λειψία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΟΠΤΑΣΙΑΙ

ὑπὸ ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥΡΓΕΝΤΕΦ.

Α'.

Δὲν ἡδυνάμην ν' ἀποκοιμηθῶ καὶ ἐστρεφόμην ἐν τῇ κλίνῃ ἀπο τοῦ ἐνὸς πλευροῦ εἰς τὸ ἕτερον. „Ὡς τὸ διάβολο καὶ τὸ κινούμενα τραπέζια καὶ τὰ παρόμοια φαντάσματα“

εἶπον κατ' ἐμαυτόν. „Τοιαῦτα πράγματα εἶναι μόνον διὰ νὰ καταστρέφουν τὰ νεῦρα.“

Ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθην. Αἰφνης ὅμως ἤκουσα παράδοξόν τινα ἦχον· μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἐκρούσθη ἐλαφρῶς ἡ χορδὴ ἐνὸς ὀργάνου, καὶ ἀσθενῆς, πένθιμος ἤκούετο ὁ ἥρμα

ΕΛΛΗΝΙΣ ΝΕΑΝΙΣ, ΧΡΩΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΑΓΓΕΙΟΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ Γερμανοῦ Ἑρμάνδεξ.

ἀπηχῶν ἤχος. Ἦγειρα τὴν κεφαλὴν. Τὸ φέγγος τῆς πρὸ μικροῦ ἀνατειλάσης σελήνης ἐπιπτε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου καὶ ἐφώτιζε τὸ δάπεδον ὅπερ ἐφαίνετο κατὰ λευκὸν ὡς νὰ εἶχεν ἐντριβῆ διὰ κιμωλίας. Ὁ παράδοξος ἤχος ἐπανελήφθη ἤδη, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἤκουσα αὐτὸν εὐκρινέστερον, καθαρώτερον ἢ πρότερον.

Ἐστηρίχθην ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων μου καὶ ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς. Παρήλθε μία στιγμή — παρήλθεν ἑτέρα στιγμή — μακρόθεν ἠκούσθη τὸ ἄσμα ἀλέκτορος — ἐκ μακροτέρας ἀποστάσεως ἀπεκρίθη ἕτερος ἀλεκτρυών.

Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. „Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα!“ ἐψιθύρισα κατ' ἐμαυτὸν „τώρα ἤρχισαν νὰ βομβοῦσι καὶ τὰ ὦτα μου.“

Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθην — ἡ τοῦλάχιστον ἐνόμιζα ὅτι ἤμην ἀποκοιμημένος. Ἐβλεπον παράδοξον ὄνειρον. Ὡνειρευόμην ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐν τῇ κλίνῃ μου, καὶ ὅτι δὲν ἤδυνάμην νὰ κοιμηθῶ, οὔτε κἂν νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς. Αἶφνης ἤχησεν ἐκ νέου ὁ αἰνιγματώδης ἐκεῖνος ἤχος· ἔστρεψα τὸ πρόσωπον — τὸ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενον μέρος τοῦ δαπέδου ὑφ' οὗτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, προσέλαβεν ὁρισμένον σχῆμα, ἐστρογγυλώθη πρὸς τὰ ἄνω — καὶ ἤδη ἴστατο ἐνώπιόν μου, διαφανὴς ὡς ὀμίχλη, λευκὴ γυναικεία μορφή.

„Ποία εἶσαι;“ ἠρώτησα αὐτήν, συντείνων ὄλον μου τὸ θάρρος.

Μία φωνὴ μοὶ ἀπεκρίθη, ὁμοίᾳ μὲ τὸν ψίθυρον τῶν κινουμένων φύλλων, „Εγὼ εἶμαι — ἐγὼ — ἐγὼ! Ἦλθον εἰς σέ!“

„Εἰς ἐμέ; Καὶ ποία εἶσαι σύ;“

„Ἐλθέ τὴν νύκτα εἰς τὴν παλαιὰν δρῦν, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δάσους. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ!“

Ἦθέλησα νὰ παρατηρήσω ἀκριβῶς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς μυστηριώδους ταύτης μορφῆς, ὅπως ἐντυπώσω αὐτήν εἰς τὴν μνήμην μου, ἀλλ' αἶφνης κατελήφθη ὑπὸ φρίκης. Τρόμος καὶ ῥῆγος ἔσειεν ὅλα μου τὰ μέλη. Καὶ ἤδη εὐρισκόμην οὐχὶ πλέον κεκλιμένος ἀλλὰ καθισμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἐνόμιζα ὅτι εἶδον τὸ μυστηριώδες φάσμα, ἔρριπτεν ἡ σελήνη μακρὰν λευκὴν λωρίδα φωτὸς ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Β'.

Μακρὰ, ἀτελεύτητος μοὶ ἐφάνη ἡ ἐπιούσα ἡμέρα. Ἦθελον νὰ ἀναγνώσω, ἤθελον νὰ ἐργασθῶ — ἀλλὰ πρὸς οὐδεμίαν ἐργασίαν εὐρίσκον τὴν ἀναγκαίαν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος. Τέλος πάντων ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς, ὡς νὰ εὐρισκόμην εἰς τὰς παρμονὰς ὅλως ἐκτάκτου συμβάματος. Κατεκλίθην καὶ ἔστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὸν τοῖχον.

„Διατὶ δὲν ἦλθες;“ ἤκουσα πλησίον μου σιγαλά, ἀλλὰ εὐκρινῶς ψιθυρίζουσαν φωνήν.

Ταχέως ἔστρεψα τὸ πρόσωπον καὶ — ἰδοὺ πάλιν τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο φάσμα μὲ τοὺς ἀτενεῖς ὀφθαλμούς καὶ τὴν ἀκίνητον ὄψιν· τὸ βλέμμα τῆς ἐξέφραξε τὴν φορὰν ταύτην βαθυτάτην λύπην.

„Ἐλθέ!“ ἐψιθύρισεν ἐκ νέου.

„Θὰ ἔλθω“, ἀπήντησα σιγά, καὶ ὁ φόβος μοὶ συνέσφιγγε τὸ στήθος. Τὸ φάσμα ἤρξατο ἤδη νὰ περιφέρηται αἰωρούμενον τῇδε κακεῖσε ἔμπροσθεν τῆς κλίνης μου, καὶ τέλος νὰ διαλύεται ὡς ὀμίχλη — ὡς ἐλαφρῶς αἰωρούμενος καπνὸς

ἐπὶ τέλους ἠφανίσθη. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ λευκὸν φῶς τῆς σελήνης ἠπλοῦτο πάλιν ἐπὶ τοῦ λεῖου σανιδωτοῦ ἐδάφους.

Γ'.

Ὀλόκληρον τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν διήλθον ἐν σφοδρότατῃ ταραχῇ. Κατὰ τὸ δεῖπνον ἐπιον μίαν ὀλόκληρον σχεδὸν φιάλην οἶνου. Ἐξῆλθον πρὸς στιγμήν εἰς τὸν ἐξώστην, ἐπέστρεψα ὅμως ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ὁ σφυγμός μου ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ ἡ καρδιά μου ἐκρότει. Καὶ πάλιν ἠκούσθη ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἤχος, ὁ προσομοιάζων μὲ τὸν φθόγγον χορδῆς. Ἐτρόμαξα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ στραφῶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐξαίφνης ἠσθάνθην ἰσχυρὰν περὶ τοὺς ὤμους μου περιπλοκὴν χειρῶν καὶ βραχιόνων καὶ εἰς τὸ οὖς μου ἐλαφρὸν ψιθυρισμόν: „Ἐλθέ! Ἐλθέ! Ἐλθέ!“ „Θὰ ἔλθω“, ἀπεκρίθην περίτρομος καὶ στενάζων· „θὰ ἔλθω“ ἐπανελάβον, ἐξανιστάμενος συγχρόνως.

Ἡ γυναικεία μορφή ἴστατο εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς κλίνης κύπτουσα ὑπεράνω μου. Μοὶ προσεμεδίασε καὶ ἠφανίσθη ἀμέσως. Ἐν τούτοις ὅμως ἠδυνήθην νὰ ρίψω ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά τῆς. Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ εἶχον ἴδῃ ποτὲ τὸ πρόσωπον τοῦτο — ἀλλὰ ποῦ καὶ πότε; Τῇ ἐπομένῃ ἡμέρῃ πολὺ ἀργὰ καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν διήλθον περιπατῶν εἰς τὸ ὑπαίθριον· ἐπῆγα μάλιστα καὶ εἰς τὴν παλαιὰν δρῦν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, καὶ παρετήρησα αὐτὴν πανταχόθεν μετὰ προσοχῆς.

Περὶ τὴν ἑσπέραν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀναγνωστήριόν μου καὶ ἐκάθισα πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἀφῆκα ἀνοιχτόν.

Ἡ γηραιά μου ὑπηρέτρια μοὶ ἔφερε κυάθιον τεύου, τὸ ὅποιον οὔτε κἂν ἔθιξα. Παντὸς εἶδους ἀλλόλοτοι σκέψεις καὶ ἰδέαι κατεῖχον τὸ πνεῦμά μου καὶ πλέον ἢ ἅπαξ κατελήφθη ὑπὸ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὑγιοῦς καταστάσεως τῶν φρενῶν μου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ὅλως ἀνεφελος καὶ αἰθριος καὶ τὸ φῶς τοῦ δεδουκότος ἡδὴ ἡλίου κατηρύγαζεν ὅχι μόνον τὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ καὶ σύμπασαν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ πᾶν ὅτι εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ, δι' ὑπερφυσικοῦ τινος, πορφυροχρόου φωτός. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ χόρτα ἐλαμπον καὶ ἤστραπτον ὡς νὰ ἦσαν βερνικωμένα, καὶ ἔμενον παντελῶς ἀκίνητα. Ἐν τῇ ἀντιθέσει ταύτῃ μετὰ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάχιστα τῶν ἀντικειμένων διεγράφοντο εὐκρινέστατα, καὶ τῆς παντελοῦς, ἀπολύτου, νεκρικῆς ἀκινήσεως ἐνυπῆρχε τι τὸ αἰνιγματώδες καὶ ἀκατάληπτον. Ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου ἱπτάμενον προσῆλθε μέγα τι πτηνὸν καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ παραθύρου μου. Παρετήρουν αὐτό, καὶ αὐτὸ μὲ παρετῆρει πλαγίως μὲ τὸν στρογγύλον, μέλανα ὀφθαλμόν του.

„Σὲ ἔστειλεν ἐδῶ διὰ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσης τὴν ὑπόσχесίν μου;“ ἐσκέφθη ἀκουσίως.

Ἀμέσως τὸ πτηνὸν ἠπλωσε τὰς λευκάς του πτέρυγας καὶ ἀπέπτη, ὅπως ἦλθεν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου διασχίζον τὸν ἀκίνητον ἀέρα. Ἐμείνα ἀκόμη πολὺ εἰς τὸ παραθυρὸν καθισμένος, ἀλλὰ τώρα δὲν ἀμφέβαλλον οὔτε ἐδίσταζον πλέον. Μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὲ εἶχον μαγεύσει. Ἐσυρόμην ὑπὸ κρυφίας τινός, ἀοράτου δυνάμεως, καὶ πᾶσα μου προσπάθεια πρὸς ἀντίστασιν ἦτο ματαία — τοιοῦτοτρόπως παρασύρεται ἄνευ ἀντιστάσεως τὸ εἰς τὸ ρεῦμα περιπεσὸν πλοῖάριον καὶ οὐδεμίᾳ δυνάμει ἐξαρκεῖ, ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὸ ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ἀνωρθώθη μεθ' ὀρμῆς. Τὸ πορφυρόχρουν φῶς εἶχεν ἤδη σβεσθῇ πρὸ πολλοῦ. Τὰ περι-

λαμπή χρώματα είχαν προσλάβει σκοτεινήν απόχρωσιν και ἡ προτέρα μαγικὴ ἡρεμία εἶχε παύσει. Ἐλαφρά τις αὖρα ἤρχισε νὰ πνέῃ· ὁλονὲν ὑψηλότερα ἀνέβαιναν ἡ σελήνη εἰς τὸν μελάγχρουν τῆς νυκτὸς οὐρανὸν καὶ μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐλαμπύριζον εἰς τὰς ψυχράς, ἀργυροχρούς ἀκτῖνας τοῦ φωτός της. Ἡ ὑπέρτριά μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ ἀνημμένην λαμπάδα, ἀλλ' ἰσχυρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐσβεσεν αὐτῆς τὴν φλόγα. Ἠγέρθη ταχέως, ἐφόρεσα τὸν πλὸν μου καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκετο ἡ παλαιὰ δρῦς.

Δ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχεν ἐνσκήψῃ κεραυνὸς ἐπὶ τὴν δρῦν ταύτην. Ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἦτο τεθραυσμένη, μαραμμένη καὶ ἀπεξηραμένη· ἀλλὰ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη του εἶχε τὸ δένδρον τοῦτο ἀκόμη πολλὴν ζωὴν, ἀρκετὴν δι' ὁλοκλήρους αἰῶνας.

Μικρά τις νεφέλη διήρχετο ὑπὸ τὴν σελήνην, ὅτε ἐπλησίασα πρὸς τὴν δρῦν καὶ τὸ πυκνὸν αὐτῆς φύλλωμα ἐκαλύπτετο εἰς βαθύτατον σκότος. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τίποτε ἐκτακτὸν, ὅτε ὁμως μετὰ ταῦτα ἐστρεψά τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ πλάγιον μέρος τῆς δρυὸς, ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδιά μου ἔπαυσε νὰ πάλλῃ — πλησίον ἐνὸς θάμνου, εὐρίσκομένου μεταξὺ τῆς δρυὸς καὶ τοῦ λοιποῦ δάσους, ἴστατο ἀκίνητος ὑψηλή, κατὰλευκος γυναικεία μορφή. Αἱ τρίχες της κεφαλῆς μου ἀνωρθώθησαν. Μετ' ὀλίγον ὁμως συνῆλθον ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐπλησίασα μετὰ θάρρους πρὸς τὸν θάμνον. Ἦτο αὕτη· ἦτο ἡ ἰδία ἐκείνη μορφή, τὴν ὁποίαν εἶχον ἴδῃ τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ὅτε ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν, ἡ σελήνη ἐξελοῦσα ἐκ τοῦ νέφους ἐφώτιζεν αὐτήν μὲ ὅλην της τὴν λάμψιν. Τὸ φάσμα ἐφαίνετο ἐσχηματισμένον ἐκ τινος λευκῆς, ὡς τὸ γάλα, ἡμιδιαφανοῦς ὁμίχλης· Διὰ μέσου τοῦ προσώπου της ἠδυνήθη νὰ διακρίνω μικρὸν τινα ὀπισθεν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενον κλῶνα. Μόνον ἡ κόμη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς δὲν ἦσαν λευκοὶ ἀλλ' εἶχον σκοτεινότερόν τι χρῶμα. Τὰς χεῖρας εἶχε συμπεπλεγμένας καὶ εἰς ἓνα ἐκ τῶν δακτύλων της ἔλαμπε στενὸν τι χρυσοῦν δακτυλίδιον. Ἐσταμάτησα ἔμπροσθεν της καὶ ἤθελον νὰ τῇ ἀπευθύνω τὸν λόγον ἀλλά, ἂν καὶ δὲν ἠσθάνομην φόβον, ἐν τούτοις ἡ φωνή μου ἐπνίγετο. Διηύθυνε τὰ βλέμματά της πρὸς ἐμέ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της οὔτε λύπην οὔτε χαρὰν ἐξέφραζον, ἀλλὰ μόνον ἐντεταμένην προσοχήν. Περιέμενον, μήπως μοὶ ὁμίλησῃ πρώτη, αὕτη ὁμως ἔμεινε βωβή, ἀκίνητος, καὶ μὲ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεῖ μὲ ἀτενὲς καὶ ἀμετάστρεπτον βλέμμα.

„Ἐδῶ εἶμαι“ ἐφώνησα ἐπὶ τέλους, ὑπερνικῶν τὸν ἐκ νέου ἐγειρόμενον φόβον μου. Ἡ φωνή μου ἤχει ὑποκώφως καὶ παρῆγε παράδοξόν τινα ἀντήχησιν.

„Σὲ ἀγαπῶ!“ ἀπεκρίθη ψιθυρίζουσα.

„Μὲ ἀγαπᾷς;“ ἠρώτησα ἐκπληκτος.

„Γίνου ἐδικὸς μου“, ἐψιθύρισεν ἐκ νέου;

„Ἐγὼ νὰ γίνω ἐδικὸς σου; Ἀλλὰ σὺ εἶσαι φόντασμα, αἶψον ὄν.“ Εὐρίσκόμην εἰς ἀνέκφραστον ταραχήν καὶ ἐξηκολούθησα. „Τί εἶσαι; καπνός, ὁμίχλη, ἀήρ; ἐγὼ νὰ γίνω ἐδικὸς σου; εἰπέ μοι πρῶτον, ποία εἶσαι; Ἐξήσες ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς; πόθεν ἔρχεσαι;“

„Γίνου ἐδικὸς μου. Δὲν θὰ σὲ βλάψω καθόλου. Εἰπέ μόνον τὰς δύο λέξεις: πάρε με.“

Παρετήρουν αὐτὴν ἐκπληκτος. „Τί λέγει;“ εἶπον κατ' ἐμαυτόν.

„Τί σημαίνουν ὅλα ταῦτα; Νὰ τολμήσω; νὰ δοκιμάσω;“

„Πολὺ καλὰ;“ ἀνέκραξα μεγαλοφώνως καὶ μάλιστα μὲ τόσῃ ἀπροσδόκητον δυνάμει, ὡς νὰ μὲ εἶχεν ὠθήσῃ τις ἐκ τῶν ὀπισθεν. „Πάρε με.“

Μόλις ἐπρόφερα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἡ μυστηριώδης μορφή ἐκλινε πρὸς με μετὰ τινος κατεσταλμένου, ἐσωτερικοῦ γέλωτος, ὅστις ἔκαμε πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπόν της νὰ τρέμῃ. Βραδέως ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς με — ἠθέλησα νὰ ὀπισθοχωρήσω, ἀλλ' ἤδη εὐρίσκόμην εἰς τὴν ἐξουσίαν της. Μὲ περιεπτύχθη, τὸ σῶμά μου ὑψώθη ἓνα πῆχυν περί που ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, καὶ ἀμφόμετοι ἱπτάμεθα μετέωροι μετὰ μετρίας ταχύτητος ὑπεράνω τῆς ἀκινήτου γλῶης.

Ε'.

Κατ' ἀρχὰς περιστρέφοντο καὶ συνεχέοντο τὰ πάντα ἐν τῇ κεφαλῇ μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅτε μετὰ μίαν στιγμὴν τοὺς ἠνέωξα πάλιν, εἶδον ὅτι ἱπτάμεθα εἰσέτι, ἀλλὰ τὸ πλησίον τῆς οἰκίας μου δάσος δὲν ἐφαίνετο πλέον. Εὐρεῖα πεδιάς πεποιικιλμένη μὲ σκιερὰς κηλίδας ἠπλοῦτο ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν. Μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου παρετήρησα ὅτι εὐρίσκόμεθα εἰς φοβερόν ὕψος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.

„Εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σχτανᾶ!“ Ἡ σκέψις αὕτη διεπέρασε τὸν νοῦν μου ὡς ἀστραπή. Ἡ ἰδέα μιᾶς καταχθονίου δυνάμεως, ἡ ὑπόνοια τῆς ψυχικῆς μου ἀπωλείας δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν μου πρὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ διηνόμενον μετέωροι πόντοτε μεγαλητέρας ἀποστάσεις καὶ ἀνηρχόμεθα, ὡς μοὶ ἐφαίνετο, εἰς ὁλονὲν μεγαλῆτερον ὕψος.

„Ποῦ μὲ φέρεις;“ ἠρώτησα ἐπὶ τέλους μεγαλοφώνως.

„Ὅπου δῆποτε θέλεις“ ἀπήντησεν ἡ φίλη μου συσφίγγουσα με εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τὸ πρόσωπόν της ἔθιγε σχεδὸν τὸ ἰδικόν μου, καὶ ὁμως δὲν ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἐπαφήν.

„Ἐπανάφερέ με εἰς τὴν γῆν. Σκοτοδινῶ ἐπὶ τοῦ ὕψους τούτου.“

„Καλὰ! κλείσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὴ ἀναπνέης.“

Ἰπήκουσα καὶ ἀμέσως ἠσθάνομην ὅτι κατέπιπτον ὡς λίθος. Ὁ ἄνεμος διέπνεε συρίζων διὰ τῶν ἀνωρθωμένων τριχῶν τῆς κεφαλῆς μου. Ὅτε συνῆλθον ἐκ τῆς νέας μου ἐκπλήξεως, παρετήρησα ὅτι ἱπτάμεθα εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ὕψος, οὕτως ὥστε οἱ πόδες ἡμῶν ἔψαυον τὰς ὑψηλοτέρας τῶν βοτανῶν καλάμας.

„Ἄφες με νὰ πατήσω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τί μὲ ὠφελεῖ ἡ πτήσις; δὲν εἶμαι πτηνόν.“

„Ἐνόμιζα“ μοὶ ἀπήντησεν „ὅτι ἡ πτήσις σοὶ ἦτο εὐάρεστος. Ἄλλο τι δὲν ἔχομεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν.“

„Σεῖς; Ἀλλὰ ποῖοι εἰσθε;“

„Οὐδεμίαν ἀπάντησις.“

„Δὲν δύνασαι νὰ μοῦ εἴπῃς;“

Πένθιμος ἦχος, ὅμοιος μὲ ἐκείνον, ὅστις μὲ ἀφύπνισε κατὰ τὴν πρώτην νύκτα, εἰσέδυσεν εἰς τὸ οὖς μου. Ἡμεῖς ὁμως ἱπτάμεθα εἰσέτι διὰ μέσου τῆς ὑγρᾶς νυκτερινῆς αὐρας.

„Ἄφες με δὲ νὰ πατήσω τὸ ἔδαφος“ ἐπανελάβον. Ὡς σημείον ὑπακοῆς ἐκλινεν ἡ φίλη μου τὴν κεφαλὴν — καὶ ἤδη εὐρέθη πάλιν ὀρθίως ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους. Ἐστάθη ἐνώπιόν μου καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ὡς νὰ προσεδόκα τι. Εἶχον ἡσυχάσῃ βαθμυδὸν καὶ παρετήρουν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς. Ὅπως πρότερον οὕτω καὶ νῦν παρετήρησα ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν ἐκφρασιν ἀταράχου θλίψεως.

„Ποῦ εὐρίσκόμεθα;“ ἠρώτησα αὐτήν, διότι δὲν ἐγνώρι-

ζον τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐστάθημεν κατελθόντες ἀπὸ τοῦ ὕψους.

„Εἵμεθα πολὺ μακρὰν τῆς οἰκίας σου ἀλλὰ εἰμποροῦμεν εἰς μίαν στιγμὴν νὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ.“

„Καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Νὰ ἀφεθῶ πάλιν εἰς τὰς χεῖράς σου;“

„Δὲν σοι ἐπροξένησα καμμίαν βλάβην οὔτε εἰς τὸ μέλλον θὰ σὲ βλάψω ποσῶς. Ἔως ὅτου φανῇ ἡ αὐγὴ, θὰ πετῶμεν. Τίποτε ἄλλο. Ὅπου δὴποτε θελήσης, δύναμαι νὰ σὲ φέρω — ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Γίνου ἐδικός μου. Εἰπέ ἀκόμη μίαν φορὰν τὰς δύο λέξεις: πάρε με.“

„Πολὺ καλὰ! πάρε με.“

Πάλιν μὲ συνέσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἀνυψώθημεν αὖθις ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐκ νέου ἤρχισαμεν νὰ πετῶμεν μετέωροι.

ΣΤ'.

„Ποῦ θέλεις νὰ φθάσῃς;“ μὲ ἠρώτησεν.

„Κατ' εὐθείαν. Πάντοτε κατ' εὐθείαν“, τῇ ἀπεκρίθη.

„Ἀλλ' ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει δάσος.“

„Ἀς ὑψωθῶμεν ὑπεράνω αὐτοῦ. Ἀλλὰ μὴ τόσον πολὺ ταχέως!“

Ὡς ὁ σκολόπαξ τοξοειδῶς ἀνίπταται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὅταν θέλῃ νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρου τινὸς ἐκ τῶν ἄνω κατερχόμενος, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀνήλθομεν διαγράφοντες εἰς τὸν ἀέρα τόξον καὶ εἴτα ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πτῆσιν ἡμῶν κατ' εὐθείαν διεύθυνσιν. Ὅπως πρότερον τὰ χόρτα, οὕτω εὐρίσκοντο ἔδῃ αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν. Ὅλως παράδοξον ὅψιν παρείχε τὸ ὑπὸ τῆς σελήνης καταυγαζόμενον τοῦτο δάσος, ὅπερ ἄνωθεν παρετηροῦμεν καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Ἡδυνάτο τις νὰ νομίσῃ ὅτι ἐκεῖ κάτω εἶχε κατακλιθῇ τεραστίου μεγέθους ζῶον διὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ θροῦς τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σειομένων φυλλωμάτων συνῴδευε τὴν πτῆσιν ἡμῶν, ὅμοιος μὲ ὑπόκωφον γογγυσμόν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβλέπομεν ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν ἀνοικτόν τι μέρος τοῦ δάσους καὶ ἐνίοτε λειμῶνα περιβαλλόμενον ὑπὸ σκοτεινῶν γραμμῶν, ἐνίοτε ἠκούομεν θρηνώδη κραυγὴν λαγωῦ καὶ ἐκ μακροτέρων ἀποστάσεων τοὺς κρωγμοὺς τῶν γλαυκῶν ἄρματικῆς εὐωδία μυκήτων, ῥόδων καὶ οἰνάνθης ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν. Ψυχρὸν καὶ ἀκίνητον ἐξηπλοῦτο πανταχοῦ διακεχυμένον τὸ κάτωχρον φῶς τῆς σελήνης καὶ ὑπεράνω ἡμῶν ἔλαμπον ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἡμεῖς αἱ πλειάδες. Μετ' ὀλίγον χρόνον τὸ δάσος εὐρίσκετο ὀπισθὲν μας· ὑποκάτω ἡμῶν ἐβλέπομεν εὐρεῖαν πεδιάδα, διασχισμένην ὑπὸ μακρᾶς ὀμιχλώδους ταινίας — ἦτο ὁ ποταμὸς ὅστις εἶπεν ὀφιοειδῶς μετὰ τῶν λειμῶνων. Εἰς τὴν ἐτέραν τῶν ὄχθων τοῦ ἱπτάμεθα μετέωροι ὑπεράνω τῶν θάμνων καὶ λοχμῶν, αἵτινες ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ὑγρασίας ἐφαίνοντο βεβαρυμένοι, ἀκίνητοι, ὥσανεὶ ὄνειροπολοῦσαι. Τὸ ὕδωρ ἄλλοτε μὲν ἔλαμπεν ἐν κυανολεύκῳ λάμψει, ἄλλοτε δὲ διήρχοντο ὑπεράνω αὐτοῦ αἱ νεφέλαι σκοτειναί, ὥσει παρωργισμένοι. Εἷς τινα μέρη ἐκινεῖτο ὑπεράνω τοῦ ὕδατος πυκνὴ ὀμίχλη, ἥτις, ὥς νὰ εἶχεν ἰδίαν δύναμιν καὶ θέλησιν, προσελάμβανε διάφορα σχήματα καὶ παραδόξους μορφάς. Οἱ κάλυκες τῶν μαδιωνιδῶν ἠνοίγοντο καὶ ἐπεδείκνυσαν ὅλην αὐτῶν τὴν ὠριότητα, ὥς νὰ ἐγνώριζον ὅτι εὐρίσκοντο ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ ἀπὸ πάσης βλαβερᾶς ἐπαφῆς. Ἐπεθύμησα νὰ δρῶμαι ἐν ἐκ τῶν ἀνθέων, καὶ μόλις τὸ ἐσκέφθην, εὐρέθην πάραυτα πλησίον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ὅτε δὲ μετὰ πολλοῦ

κόπου ἀπέκοψα τὸ κρῖνον, ἥσθάνθην δυσάρεστον ὑγρασίαν καὶ ῥίγος εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

Ἦδη ἱπτάμεθα, ὥς τὰ παραθαλάσσια πτηνὰ, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην καὶ πανταχοῦ ἀνηγείροντο ἐντρομοὶ οἱ πτερωτοὶ τοῦ ποταμοῦ κάτοικοι, νομίζοντες βεβαίως ὅτι κατεδιώκοντο ὑφ' ἡμῶν. Συννητήσαμεν ὀλόκληρα στίφη ἀγρίων νησῶν, αἵτινες ἡσύχαζον ἐντὸς τῶν καλαμῶνων. Ἀλλὰ ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ ἀτάραχοι εἰς τὰς θέσεις των. Μόνον τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπρόβαλλον τὴν κεφαλὴν ἔξω τῆς πτέρυγος, παρετήρουν περίξ αὐτῶν μετὰ περιεργίας καὶ εἴτα πάλιν ἔκρυπτον τὸ ῥάμφος τρέμουσαι ἐντὸς τῶν μαλακῶν πτίλων. Μετὰξὺ ἐνὸς θάμνου ἱτέας καὶ ἐνὸς καλαμῶνος ἀνεσοβήσαμεν καὶ ἕνα ἐρωδιόν· προσεπάθησε νὰ σταθῇ ὀρθίος ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ, ἀφοῦ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἤρχισε νὰ κινῇ τὰς πτέρυγας του σκαϊῶς καὶ ἀδεξίως. Οὐδέναι ἔχθον διεκρίνομεν· ἴσως θὰ ἐκοιμῶντο ὅλοι ἐπὶ τοῦ πυθμένος τοῦ ποταμοῦ. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐσυνειθίσκα εἰς τὴν πτῆσιν καὶ μοὶ ἤρесе μάλιστα. Ὅστις ποτὲ ὠνειρεύθη καθ' ὕπνον ὅτι ἱπτατο, θὰ εὖρῃ εὐνόητον τὴν εὐχαρίστησιν μου. Ἡσθάνομην ἐμαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἤρχισα ἔκτοτε νὰ παρατηρῶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ὄν, εἰς τὸ ὁποῖον ὠφείλον τὴν εὐχαρίστησιν τόσον ἀπιστεύτου καὶ παραδόξου περιηγήσεως.

Ζ'.

Ἦτο γυναικεία μορφή μὲ τοιαῦτα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ὅποια παρ' ἡμῖν ἐν Ῥωσίᾳ δὲν ἀπαντῶνται. Μὲ τὸ λευκόφαιον, ἡμιδιαφανὲς χρῶμά της μοὶ ἀνεμίμησε τὰ ἀνάγλυφα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ἀγγείων, τὰ ὅποια φωτίζονται ἔσθθεν διὰ τινος ἐντὸς αὐτῶν ἀνημμένης λαμπάδος. Ἐκ νέου μοὶ ἐφάνη, ὥς νὰ εἶχον ἴδῃ πρότερόν ποτε τὸ πρόσωπον τοῦτο.

„Εἰμπορὸν νὰ σοῦ ὀμιλήσω;“ τὴν ἠρώτησα.

„Ὀμίλει.“

„Βλέπω ὅτι φορεῖς δακτυλίδιον εἰς τὸν δάκτυλόν σου.

Ἐξήγες ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς; Ἦσο ὑπανδρευμένη;“

Ἐμεινα σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβον.

„Πῶς ὀνομάζεσαι — ἡ ποῖον ἦτο ποτὲ τὸ ὄνομά σου;“

„Ὀνόμαζέ με Ἑλλίς.“

„Ἑλλίς; Αὐτὸ εἶνε ἀγγλικὸν ὄνομα. Εἶσαι Ἀγγλίς; Μὲ ἐγνώριζες πρότερον;“

„Ὁχι.“

„Ἀλλὰ διατὶ ἐνεφανίσθης μόνον εἰς ἐμέ;“

„Σὲ ἀγαπῶ.“

„Καὶ εἶσαι τώρα εὐτυχής;“

„Ναί — εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἰπταμαι καὶ αἰωροῦμαι μετὰ σοῦ εἰς τὸν καθαρὸν αἰθέρα.“

„Ἑλλίς!“ ἐφώναζα ἐξαίφνης. Μήπως εἶσαι κατηραμένη, κολασμένη ψυχή;“

„Δὲν σὲ ἐννοῶ“, ἀπήντησε, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

„Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σὲ ἐξορκίζω.“

„Τί μοῦ λέγεις;“ μὲ διέκοψε λέγουσα μὲ τοιοῦτον ὕψος, ὥς νὰ μὴ μὲ εἶχε πράγματι ἐννοήσῃ. Μοὶ ἐφάνη συγχρόνως ὅτι ἥσθάνθην ἐλαφρὰν τινα κίνησιν τοῦ βραχίονος, ὅστις μὲ περιέβαλλεν ὥς ψυχρὰ ζῶν.

„Μὴ φοβεῖσαι“, μοὶ εἶπεν ἀκολούθως· „μὴ ἔχῃς τὸν παραμικρὸν φόβον, φίλε μου.“ Ταῦτα λέγουσα ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἐδικόν μου. Ἡσθάνθην παράδοξον

τινα επαφήν εἰς τὰ χεῖλη μου, ὡς νὰ εἶχον κεντηθῇ ὑπολεπτοτάτου, μαλακωτάτου κέντρου.

Η'.

Πάλιν εὐρισκόμεθα μετέωροι ἐπὶ ἱκανοῦ ὕψους, καὶ ἐγὼ παρετήρουν πρὸς τὰ κάτω. Κάτωθεν ἡμῶν εὐρίσκετο ἄγνωστος εἰς ἐμὲ πόλις, ἐκτισμένη ἐπὶ τῆς εὐρείας βράχους ἐνὸς λόφου. Τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν μητροπολιτικῶν ναῶν ὑφοῦντο προεξέχοντα ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ συμπλέγματος τῶν ξυλίνων στεγῶν καὶ τῶν συνδένδρων κήπων. Ὁ ποταμός, ὅστις ἔρρεε κατὰ τὸ μῆκος τοῦ λόφου, ἐγεφυροῦτο εἰς τινα ἐκ τῶν καμπῶν του διὰ μεγάλης, στερεᾶς γεφύρας. Πέριξ ἐβασίλευε σιγή, οἱ κεχυσώμενοι θόλοι των ναῶν καὶ οἱ μετάλλινοι σταυροὶ ὑπέλαμπον καὶ αὐτοὶ μετ' ἀδρανοῦς, κεκηκυῖας λάμπης. Σιωπηλῶς διεγράφοντο ἐπὶ τοῦ σκαιοῦ ὀρίζοντος αἱ μακραὶ δοκοὶ τῶν ἀγροτικῶν φρεάτων καὶ αἱ πρὸς τὰ ἄνω στρογγυλούμεναι λόχμαι τῶν ἱεῶν. Σιωπηλῶς καὶ ἡσυχῶς ἐξετείνετο ἡ ὑπόλευκος λεωφόρος ἐν σχήματι βέλους ἄγουσα κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς πόλεως καὶ συγχεομένη κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν μετὰ τῆς μονοτόνου, ὁμοιομόρφου, ἀτελευτήτου πεδιάδος.

„Ποία εἶνε ἡ πόλις αὕτη;“ ἠρώτησα.

„... ὦφ.“

„Εἰς τὴν ἐπικράτειαν Τ...;“

„Ναί.“

„Τότε λοιπὸν εἰμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς μου.“

„Δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχουσιν ἀποστάσεις.“

„Ἀληθῶς;“ Ἀπροσδόκητος τόλμη ἠγέρθη αἴφνης ἐν ἐμοί. „Φέρε με εἰς τὴν Νόττειον Ἀμερικὴν.“

„Εκεῖ δὲν δύναμαι νὰ σε φέρω. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι τὴν ἡμέραν.“

„Α! εἰμεθα λοιπὸν νυκτερόβια πτηνά. Καλὰ λοιπὸν, φέρε με ὅπου θέλεις, φθάνει μόνον νὰ ᾔναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.“

„Κλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὴ ἀναπνέης“, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλίς — καὶ με τὴν ταχύτητα τύφονος ἀπέπτημεν διασχίζοντες μετὰ συριγμῶν τὸν ἀέρα.

Τὰ ὦτά μου ἐβόμβουν καὶ ἐσύριττον. Αἴφνης ἐσταμάτησαμεν ἀλλ' ὁ θόρυβος ἐξηκολούθει — ἐδιπλασιάσθη, ἐτραπλασιάσθη μάλιστα. Ἦδη ἠκούετο ὡς φοβερὸς πάταγος βροντῶν καὶ κεραυνῶν.

„Τώρα εἰμπορεῖς νὰ ἀνοίξης τοὺς ὀφθαλμοὺς“ εἶπεν ἡ Ἑλλίς.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ, διάδοχος τῆς Γερμανίας (ἐν σελ. 199). Με γαλανοὺς παιδικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκφράζοντας εὐφυΐαν καὶ ζωηρότητα, με ῥοδόχρους παρειάς καὶ θαλλερὸν πρόσωπον, με εὐδυτενεῖς ξανθὰς τρίχας, πρότυπον ὑγιῶς ἀνεπτυγμένου Γερμανοπαίδος — οὕτω παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν ἐν στολῇ Οὐσσάρου τὸν μικρὸν πρίγκιπα Φρειδερίκον Γουλιέλμον, τὸν νέον διάδοχον τοῦ Γερμανικοῦ κράτους καὶ τῆς Πρωσίας. Γεννηθεὶς τῇ 6. Μαΐου 1882 συνεπλήρωσε μόλις πρὸ διμηνίας τὸ ἕκτον ἔτος τῆς τρυφερᾶς τοῦ ἡλικίας. Ἦτο ὁ πρῶτος δισέγγονος, τὸν ὅποιον ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ὅστις ἦτο καὶ ἀνάδοχος του, ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Ὅτι ὁ μικρὸς διάδοχος δεικνύει ἀπὸ τοῦδε ἤδη ἔκτακτον ἀγάπην πρὸς τὰ στρατιωτικά, εἶνε εὐεξήγητον καὶ οὐδόλως θαυμαστόν, καθότι ἠύξησεν ὑπὸ τὰ ὅμματα πατρὸς, ὅστις ψυχῇ τε καὶ σώματι μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν ὑπῆρξε στρατιώτης, κατὰ τὰ κρατοῦντα δὲ παρὰ τῇ βασιλικῇ τῆς Πρωσίας αὐλῇ πατροπαράδοτα ἔθιμα, οἱ βασιλοῦντες ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν κατατάσσονται εἰς τὸν στρατὸν καὶ περιβάλλονται τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, ἵνα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν ἰδέαν, ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου εἶναι στρατιῶται.

2. Η ΕΛΠΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ R. v. Bodenhausen, μετὰ σχετικῶς ποιήματος (ἐν σελ. 202—203).

3. ΕΛΛΗΝΙΣ ΝΕΑΝΙΣ, ΧΡΩΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΑΓΓΕΙΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Γερμανοῦ Ἑρμάνδεξ (ἐν σελ. 207). Ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως μεγάλη καὶ ὑψηλὴ ποίησις ἐν τῇ ἐμφύτῳ εἰς τοὺς ἀρχαίους καλλιτέχνας τάσει, τοῦ νὰ προσωποποιῶσι καὶ ζωογονῶσι τὴν ἄψυχον καὶ ἀπρόσωπον φύσιν διὰ τῆς δημιουργικῆς καὶ πλαστοουργοῦ αὐτῶν φαντασίας. Τὴν πλαστοουργικὴν ταύτην τάσιν ἐπεξέτεινον προσέτι καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀργιλλώδους πηλοῦ. Ἀν παρατηρήσωμεν ἀρχαίον

τι ἀγγεῖον καὶ ἰδίᾳ τὸν γνήσιον ἑλληνικὸν τῶν ἀγγείων τύπον, θὰ ἴδωμεν ἐν τε τῇ ὅλῃ σχηματισμῷ καὶ ἐν τῇ συμμετρίᾳ τῶν μερῶν αὐτοῦ μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καὶ πρὸ πάντων τὴν γυναικείαν μορφήν. Ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης ἐξηγεῖται καὶ ἡ ὀνομασία τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ἀγγείου. Τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ ὀνομάζεται „κεφαλή“. Τὸ πρόσωπον, ἡ ῥίς, τὰ ὦτα, τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη ἔχουσιν αἱ γυναῖκες κοινὰ μετὰ τῶν ἀγγείων. Τὸ μέτωπον τῆς γυναικὸς ἐκοσμεῖτο διὰ διαδήματος καὶ μίτρας· καὶ τῶν ἀγγείων τὸ μέτωπον ἐστέφετο πολλάκις δι' ὁμοίου κοσμήματος. Τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου ὁμοιάζει πρὸς τὸ στόμα τῆς γυναικὸς, διὰ τοῦτο τὰ ἄκρα τοῦ στομίου ὀνομάζοντο „χεῖλη“ καὶ τὰ χεῖλη ταῦτα ἦσαν πολλάκις „ρύτιδιώδη“ ἐκ τῶν συγχῶν καὶ φλογερῶν φιλημάτων τῶν φιλοποτῶν. Ὁ Ἀνακρέων μάλιστα καὶ ὁ Ὀράτιος προστίμων τῶν λείων καὶ ὁμαλῶν χειλέων τὰ ἐρρυτιδωμένα.

Οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἀπέδιδον πρὸς τούτοις καὶ ἠθικὰς εἰς τὰ ἀγγεῖα ἰδιότητας, ἀποκαλοῦντες αὐτὰ ἀπατηλά, εἰλικρινῆ, σκυθρωπά, γελόντα κτλ. Δὲν ἐνέδουν βεβαίως τὰ ἀγγεῖα με ἱμάτια, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐχρωμάτιζον αὐτὰ με τὰ λαμπρότατα καὶ ποικιλωτάτα τῶν χρωμάτων, καὶ περιεκόσμουσαν αὐτὰ μετὰ θαυμαστῆς κομψότητος καὶ καλαισθησίας. Τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀγγεῖα ἦσαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους πολυτελεῖς κοσμήματα καὶ βαρύτιμα κειμήλια πάντων ἑλληνικοῦ καὶ ῥωμαϊκοῦ οἴκου, καὶ ἐχρησίμευον πρὸ πάντων ὡς πολύτιμα δῶρα. Ὡς δῶρον, προωρισμένον διὰ τινα φίλον ἢ διὰ τὸν ἐραστήν, μέλλει πιθανῶς νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἡ ὕδρια εἴτε κάλπις, ἢ περικοσμεῖ δι' εἰκόνων ἢ νεαρὰ Ἑλληνίς, ἢ παριστωμένη ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνης. Ὅταν ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον τῆς, θὰ γράφῃ ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, με κομψὰ καὶ χαρίεντα γράμματα: „Ὁ Ἀνδοκίδης εἶναι ὠραίος, εἶναι ὁ ὠραιότατος πάντων.“